

Peter Mertens

Ruben Ramboer

ALLES WAT
JE MOET WETEN
OVER DE
TRUMP-
NORM
VAN
5%
EN DE
NAVO

**KANTEL
PUNT**

in samenwerking met

Lava

m/v (Italiaans lava, Latijn *labes*)
Gesmolten steenmassa uiterst rijk
aan voedzame mineralen. Gestolde
lava is bijzonder vruchtbare grond.

Lava is een tijdschrift voor
maatschappijkritiek en marxistische
analyse. Lava voedt de tegenstroom
die ingaat tegen het neoliberale
eenheidsdenken.

Lava publiceert een website en een
trimestrieel tijdschrift in twee talen.

Hoofredactie

Ruben Ramboer (hoofredacteur),
Daniel Zamora

Ontwerp & Illustraties

Timothée 'redkitten' Génot

Redactiekern

Sacha Moens (redactiesecretaris),
Maarten Geeroms (eindredacteur),
Gen Ueda (eindredacteur),
Isa Tomasevic, Gaspard Dancot

Redactieraad

Martin Dupont, Adrian Thomas,
Karim Zahidi

Verantwoordelijke uitgever: Lava
Media VZW, Rue Vandenboogaerde
19 B4, 1080 Molenbeek-Saint-Jean

Deel I

De Trump-norm van 5% maakt onze sociale zekerheid kapot

- 1 Een cruciale NAVO-top
in Den Haag
- 2 De 5-procent-norm
is een Trump-norm
- 3 Trump speelt Europa
tegen Azië uit en Azië
tegen Europa
- 4 De Trump-norm betekent
de doodsteek voor
onze sociale zekerheid
- 5 De NAVO-norm is helemaal
géén verplichting
- 6 De NAVO geeft nu al
waanzinige bedragen uit
- 7 De NAVO als instrument
van wereldoverheersing

Het eerste deel van deze brochure is
gebaseerd op de vijfde aflevering van
Peter Mertens' podcast Kantelpunt.
We hebben het in dit deel over de
NAVO-top van juni 2025 in Den Haag.
Een top die, als het van de NAVO-
bonzen afhangt, onze sociale zeker-
heid op het spel zet voor een ongezien
militair opbod. We hebben het over de
waanzin van de 5%-norm, het feit dat
die norm helemaal niet verplicht is,
en vooral over de cruciale vraag: wie
draait er straks voor op?

Deel II

De NAVO als agressieve oorlogsmachine

- 1 Het “krijgersethos”
herstellen
- 2 De NAVO is nooit een alli-
antie van vrede geweest
- 3 “Keep the Soviet Union out,
the Americans in and the
Germans down”
- 4 De oorlogen van de Navo
- 5 De uitbreiding van de NAVO
naar het oosten in Europa
- 6 De omsingeling van China:

Het tweede deel van deze brochure gaat
over de geschiedenis van de NAVO, haar
doelstellingen, haar oorlogen, en haar
huidige operaties tegen China. Is de
NAVO wel ooit een defensieve alliantie
geweest, of was ze altijd al een agres-
sieve oorlogsmachine? Waarom bleef de
NAVO bestaan na het verdwijnen van de
Sovjet-Unie, en waarom wilde de NAVO
haar alliantie per se uitbreiden naar het
oosten van Europa? En hoe komt het dat
een zogenaamde “Noord-Atlantische”
organisatie zich vandaag concentreert
op de Indo-Pacific in het zuiden?
De brochure “Alles wat je moet weten
over de Trump-norm van 5% en de
NAVO” gaat op zoek naar antwoorden
op die vragen.

Deel I

De Trump-norm van 5% maakt onze sociale zekerheid kapot

1. EEN CRUCIALE NAVO-TOP IN DEN HAAG

De NAVO-top, dat is niet zomaar een diplomatiek onderonsje. Staatshoofden, ministers van Buitenlandse Zaken en Defensie van 32 lidstaten komen samen om te beslissen over miljarden euro's aan defensie-uitgaven.

Maar wat is de NAVO eigenlijk?

De NAVO, de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie, is een militaire alliantie die in 1949 werd opgericht met twaalf landen, waaronder België, Nederland, de VS, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk. De NAVO werd opgericht als een militair instrument in de koude oorlog tegen de Sovjet-Unie. Ondertussen bestaat de Sovjet-Unie al lang niet meer. Toch is de NAVO blijven bestaan als militaire alliantie. Meer nog, ze is zelfs uitgebreid: vandaag zijn er 32 lidstaten.

De NAVO organiseert regelmatig een top met de regeringsleiders en ministers van haar lidstaten. Tussen 24 en 26 juni komen ze samen in Den Haag.

De ontslagnemende Nederlandse regering heeft 95 miljoen euro uitgetrokken om de top te organiseren. De Nederlandse politie spreekt van “de grootste veiligheidsoperatie uit de geschiedenis van de Nederlandse politie” en vraagt dat elders in het land geen andere

evenementen plaatsvinden tijdens de top.

Duidelijk is: de komende NAVO-top is niet zomaar een diplomatiek ritueel van een aantal ministers van Defensie. Nee, er zal worden beslist over miljarden euro's, over de richting van Europa, en vooral over wie de rekening betaalt.

Luister naar wat de chef van de NAVO, Mark Rutte, vertelt op 9 juni: “Op de top in Den Haag verwacht ik dat de geallieerde leiders zullen instemmen met het uitgeven van 5% van het bbp aan defensie. Het zal een NAVO-brede verplichting zijn en een beslissend moment voor de alliantie.”¹

Mark Rutte, de chef van de NAVO, zegt dus dat hij verwacht dat de 32 lidstaten van de NAVO zullen instemmen om voortaan 5 procent van hun binnenlandse rijkdom uit te geven aan defensie. Een “verplichting”, zo noemt hij dat. Dat is absoluut niet zo, het is geen verplichting, daar komen we verder op terug. Maar het gaat dus over miljarden euro's.

De NAVO wil dat elk land voortaan 5 procent van zijn bbp aan defensie uitgeeft. Volgens Mark Rutte kan dat bedrag in twee delen worden opgesplitst: “Er zijn twee delen aan dit nieuwe defensie-uitgavenplan: 3,5% zal worden geïnvesteerd in onze kern militaire vereisten, terwijl de rest zal gaan naar infrastructuur en andere defensie-investeringen.”²

Men gaat die vijf procent dus opsplitsen in een deel voor harde militaire uitgaven, en een deel voor militaire infrastructuur en cybersecurity. Over hoe men dat zal doen verschillen de meningen:

- België, Spanje en het Verenigd Koninkrijk willen het opsplitsen in 3 procent voor harde militaire uitgaven, en 2 procent voor militaire infrastructuur
- Frankrijk, Italië, en Nederland willen de 5 procent opsplitsen in 3,5 procent voor wapens, en 1,5 procent voor infrastructuur.

Ook over de deadline zal nog wat gepalaverd worden. Wat er ook

Peter Mertens

Peter Mertens is algemeen secretaris van de PVDA en federaal volksvertegenwoordiger. Hij is socioloog van opleiding en auteur van *Muiterij, hoe onze wereld kantelt* (EPO, 2023) en host van de podcast *Kantelpunt*

Ruben Ramboer

Ruben Ramboer is hoofdredacteur van *Lava*. Hij studeerde handelsingenieur, politieke wetenschappen en Europese economie aan de VUB en de ULB. Hij is ex-hoofdredacteur van *Solidair*.

van zij, het gaat om enorme bedragen voor meer tanks, meer vliegtuigen, meer munitie én meer infrastructuur voor oorlogsvoering. En dat zal grote gevolgen hebben voor onze pensioenen, onze zorg, onze sociale zekerheid; daar heb ik het verder nog over.

2. DE 5-PROCENT-NORM IS EEN TRUMP-NORM

Maar eerst de volgende vraag: van waar komt dat cijfer van 5 procent?

Het antwoord is eenvoudig: dat cijfer komt van Donald Trump. Op de derde dag van zijn tweede ambtstermijn, 23 januari 2025, houdt Donald Trump een persconferentie in het Oval Office. Een journaliste vraagt hem: “U spreekt over 5 procent, maar de Verenigde Staten besteden zélf geen 5 procent van hun bbp aan defensie. Hoe zit dat?” Trump antwoordt: “Wij beschermen hen, wij beschermen niet onszelf. Ik ben er zelfs niet van overtuigd dat we ook maar iets moeten besteden, maar we moeten hen wel helpen. En zij moeten hun norm optrekken van 2 procent naar 5 procent, yeah.”³

Voilà, de 5-procent-norm geldt niet voor de VS, maar wel voor de Europeanen, zo is het van bij het begin van Trumps presidentschap klaar.

De volgende vraag is: waarom wil Donald Trump dat?

Uiteraard omdat al dat geld vooral besteed zal worden aan wapens en materiaal uit de Verenigde Staten. Maar dat is niet de enige reden.

Trump wil dat de Europeanen 5 procent aan defensie uitgeven omdat hij wil dat de VS zich kunnen concentreren op China. Dat is volgens Trump de échte vijand van de Verenigde Staten.

De hele operatie om de Europese lidstaten 5 procent te laten betalen, dient dus één groot doel: dat de VS zich kunnen concentreren op hun hoofdvijand: China.

Dit wordt openlijk gezegd. Luister maar naar Pete Hegseth, de minister van Defensie van Trump: “Wij geloven nog steeds dat de “N” in de NAVO staat voor Noord-Atlantisch en dat onze Europese bondgenoten hun relatieve voordeel op het continent moeten maximaliseren. En dankzij president Trump doen ze dat. En omdat onze bondgenoten de lasten delen, kunnen we onze focus op de Indo-Pacific vergroten, want dat is ons prioritair theater.”⁴

Voilà, dat is dan glashelder: de Europeanen moeten meer betalen, zodat de VS zich kunnen concentreren op hun “prioritair theater”, de Indo-Pacific.

Dat wil zeggen: de militaire omsingeling van China. De VS hebben nu al militaire bases in Japan, Zuid-Korea en de Filipijnen, ze patrouilleren in de Zuid-Chinese Zee, hebben samenwerkingsverdragen met Australië en India - noem maar op. En ze willen de druk op China verder opvoeren.

We gaan even terug naar de chef van de NAVO, Mark Rutte. Die sprak vorige week, op 9 juni, voor een select gezelschap in het Chatham House in Londen: “Dus dat diepe besef dat de veiligheid van Europa, Canada, en de VS met elkaar verbonden is, ook op praktisch niveau, zit diep ingebakken in de VS.”⁵

De verbondenheid zit “diep ingebakken” zegt Rutte. Wat dan met de dreiging van Trump om Groenland in te nemen? Was dat om te lachen of zo? Wat dan met vice-president JD Vance die de Europeanen schoffeerde? Die traantjes van de Europese diplomaten, waren die niet echt? Wat met de tariefoorlogen van Trump tegen Europa? Geen 20 procent, geen 30 procent, geen 40 procent, maar wel 50 procent op staal en aluminium. Is dat de “diep ingebakken verbondenheid”? Hallo mijnheer Rutte?

Laten we verder Mark Rutte aan het woord: “En tegelijkertijd hebben de VS meer dingen om over na te denken, zoals de Stille Oceaan en het Midden-Oosten, en Afrika, wat niet meer dan logisch is.”⁶

“Niet meer dan logisch”, zegt Rutte. Niet meer dan logisch. Maar waarom eigenlijk? Waarom is het niet meer dan logisch dat Trump zich moeit in Afrika? Waarom zou het logisch zijn dat Trump zich moeit in de vuile oorlog in Congo om nog meer mineralen te plunderen? Waarom zouden we het logisch moeten vinden dat Washington zich moeit met de productie van nikkel in Indonesië? Waarom zou het logisch zijn dat Trump het veiligheidsbeleid van Australië wil bepalen?

Tot slot besluit Rutte: “Dus we geven meer uit zodat de VS hun draai kunnen nemen naar bijvoorbeeld de Indo-Pacific, stap voor stap.”⁷

Haha! “Bijvoorbeeld naar de Indo-Pacific”, dat is wat Rutte zegt. Wij moeten miljarden meer uitgeven omdat de VS hun draai kunnen nemen naar bijvoorbeeld de Indo-Pacific.

Nee, niet “bijvoorbeeld” mijnheer Rutte. Dat is geen “voorbeeld”,

daar draait alles om. De Europeanen moeten miljarden extra uitgeven, zodat de VS zich kunnen concentreren op hun eigen geopolitieke agenda tegen China in de Indo-Pacific.

De NAVO is een instrument van Amerikaans machtsbeleid, en wij mogen de factuur betalen.

3. TRUMP SPEELT EUROPA TEGEN AZIË UIT EN AZIË TEGEN EUROPA

Dat is nog niet alles. Het wordt nog gekker.

Trump heeft de Europeanen nog maar juist die zotte 5-procent-norm aangepraat, en wat doet de VS vervolgens? Wel, ze gaan overal ter wereld zeggen: kijk, de Europeanen besteden 5 procent aan wapens, nu moeten jullie dat ook doen.

Lees even mee wat Elbridge Colby, de viceminister van Defensie van de VS, zegt op X: “Er is een zeer sterke toezegging van de NAVO om het doel van 5% defensie-uitgaven van de VS-president te halen. Dit is de nieuwe standaard voor onze bondgenoten over de hele wereld, vooral Azië.” ⁸

Colby zegt dus dat het cijfer van “Potus” komt, die afkorting staat voor “The President Of The United States”, en dat is Trump. En het geldt voortaan niet alleen voor NAVO-landen. Nee, het is de nieuwe standaard voor iedereen.

Het wordt nog beter. Drie dagen later verduidelijkt Colby zijn standpunt aan al wie niet horen wil: “Het is moeilijk te geloven dat ik dit zeg... maar Aziatische bondgenoten zouden naar landen in Europa moeten kijken als een nieuw voorbeeld. NAVO-leden beloven 5% van hun bbp aan defensie te besteden, zelfs Duitsland. Het heeft dus geen zin dat landen in Europa dat doen terwijl belangrijke bondgenoten in Azië nog minder uitgeven in het licht van een nog grotere dreiging, om nog maar te zwijgen van Noord-Korea.” ⁹

On-waar-schijn-lijk. Europa is het nieuwe voorbeeld. Kijk naar Europa: die zijn zo zot om 5 procent van al hun rijkdom aan defensie te besteden. Dit is de toekomst. Nu moeten jullie in Azië ook allemaal 5 procent uitgeven.

De Filipijnen, de Australiërs, de Nieuw-Zeelanders... iedereen moet nu 5 procent aan bewapening gaan besteden. Trump gebruikt de

Europeanen, en de ja-knikkerij van de Europese ministers en staats-hoofden om de bewapening ook in Azië op te drijven.

En waar gaat iedereen die wapens kopen? Ah ja, voornamelijk in de wapenindustrie in de VS. Kassa, kassa. On-waar-schijn-lijk.

Wij worden gewoon bedrogen terwijl we erbij staan. Europa wordt tegen Azië uitgespeeld, en Azië tegen Europa.

En let op, Colby, de viceminister van Defensie van de VS zegt dat allemaal op 31 mei, dat is dus een maand voor de NAVO-top in Den Haag, dat is een maand vooraleer die 5-procent-norm ook echt beslist wordt.

4. DE TRUMP-NORM BETEKENT DE DOODSTEEK VOOR ONZE SOCIALE ZEKERHEID

Die hele Koude Oorlogslogica tegen China gaat ons niets goeds brengen, integendeel.

De kostprijs van de Trump-norm is gigantisch.

En dan volgt er een bijzonder staaltje Belgisch surrealisme. Drie partijvoorzitters van de regeringspartijen zeggen in alle gazetten en op alle nieuwsuitzendingen dat ze tégen de 5-procent-norm van Trump zijn.

Ik lees even:

“De 5-procent-norm is compleet crazy” zegt Bart De Wever, nog steeds de echte big boss van de N-VA. “5 procent voor defensie, dat is gewoon collectieve hysterie” zegt Georges-Louis Bouchez, de voorzitter van de liberale MR. “De NAVO-norm van 5 procent is belachelijk” zegt Conner Rousseau, de voorzitter van Vooruit.

Voilà, ze zijn er allemaal vierkant tegen. Je zou dan denken: dat is geen moeilijke discussie. De Belgische ministers gaan naar Den Haag met een duidelijk mandaat: geen eurocent meer voor bewapening. Nog meer geld naar wapens is crazy, is collectieve hysterie, is belachelijk.

We geven De Wever, Francken en Prévot dus een mandaat om in Den Haag tegen elke nieuwe verhoging te pleiten. Dat zou ook super-logisch zijn, gezien de stand van zaken van ons land.

Gisteren besteedde België 1,3 procent van haar bbp aan defensie. Dat was gisteren. Met het paasakkoord in maart heeft premier De Wever dat opgetrokken naar 2 procent. Een heel serieuze verhoging, naar 12,8 miljard euro per jaar.

Wel, die verhoging krijgt onze regering niet gefinancierd. Ik herhaal: ze krijgen het nu al niet gefinancierd. Lees mee wat onze minister van Buitenlandse Zaken Maxime Prévot vertelt: “We moeten nu op flexibiliteit werken om zeker te zijn dat het niet te moeilijk zal zijn. We weten zelfs nog niet hoe we de extra 4 miljard voor dit jaar zullen financieren om de 2 procent te kunnen bereiken. We moeten dus aandachtig en voorzichtig blijven.”¹⁰

Voilà, de regering krijgt de sprong naar 2 procent niet gefinancierd. Ze hebben alle truken van de voor gebruikt, maar ze hebben geen idee hoe ze dat gaan doen.

Ze hebben dus moeite om 2 procent te halen, maar ze zijn ondertussen al wel bezig om over 3 of 3,5 procent te spreken. Dat is dus 10 miljard euro méér dan vandaag!

We zijn nu nog niet eens in staat om een meerwaardetaks van amper 0,5 miljard euro af te ronden. Helemaal niet. Daar bestaat nog altijd grote ruzie over.

Maar om twintig keer zoveel uit te geven, 10 miljard euro extra per jaar, dat zou ineens geen probleem zijn. We hebben dus twintig meerwaardetaksen nodig om die extra uitgaven te betalen.

Wel, ik kan u op een briefje geven: er zullen geen extra meerwaardetaksen komen, men zal de rijken niet doen betalen voor deze militaire waanzin, men zal het geld elders zoeken, en dat elders dat zal in de sociale zekerheid zijn.

Als onze regering beslist dat we naar 3 of 3,5 procent moeten gaan voor defensie, zouden we elk jaar 20 tot 24 miljard euro aan defensie moeten uitgeven. En dan heb ik het alleen nog maar over “harde defensie”, dan heb ik het nog niet over de Trump-norm van 5 procent.

3 procent, dat is 20 miljard euro per jaar, dat is dubbel zoveel als we jaarlijks uitgeven aan kinderbijslag. 3,5 procent, dat is 24 miljard euro per jaar, dat is acht keer zoveel als we jaarlijks uitgeven aan justitie. Dezelfde justitie waar nu al te weinig middelen voor zijn, die op haar tandvlees zit, waar het regent in gerechtsgebouwen.

Achter het debat over de NAVO-norm speelt zich een ander fundamenteel debat af: dat over de toekomst van onze sociale zekerheid.

Dat is fundamenteel. Het zal bepalen wat er met de pensioenen zal gebeuren, het zal bepalen wat er met de kinderbijslag zal gebeuren, het

zal bepalen wat er met de sociale bescherming zal gebeuren. Een fundamenteel debat over miljarden euro per jaar.

5. DE NAVO-NORM IS HELEMAAL GEÉN VERPLICHTING

En toch... blijft het oorverdovend stil.

Tijdens het parlementair debat van 12 juni becommentarieert journalist Wouter Verschelden de discussie voor Villa Politica: “Interessant debat, je voelt aan de stilte in het halfroond dat de oppositie wel ergens iets raakt dat heel essentieel is, zo een grote impact op het budget, gigantische beslissing over defensiebudgetten, en is er hier dan een fundamenteel debat? De waarheid is natuurlijk dat dit niet beslist wordt in de Kamer, zelfs niet in de Arizona-regering maar op het niveau van de NAVO zelf, en daar moet je solidariteit tonen. Aan alles wat we horen is heel duidelijk dat er een grote consensus is over die 5%, benieuwd wat de premier zal beantwoorden.”¹¹

Dat is interessant. Wat zegt Verschelden hier op Villa Politica?

- 1 Er is eigenlijk heel weinig debat. Er is stilte. Over de meest ingrijpende beslissing van de komende tien jaar. Behalve de PVDA doet zo goed als niemand zijn mond open.
- 2 We beslissen dat niet in de Kamer zelf. We beslissen dat zelfs niet in de Arizona-regering. Het wordt beslist op een ander niveau. Met name: in het hoofdkwartier van de NAVO.
- 3 En drie: er is een consensus over die 5-procent norm.
Dat zijn drie dingen die Verschelden zegt. Wel, daar klopt dus niets van. De NAVO is opgericht in 1949. Pas na een halve eeuw, op de NAVO-top in Riga in 2006, is er sprake van een zogenaamde “NAVO-norm”. Op de NAVO-top van Wales in 2014 wordt dan gezegd dat dat “best 2 procent is”.
Twee opmerkingen dringen zich op.
Ten eerste is die norm fundamenteel willekeurig. Er is geen enkele rationele, militaire of strategische reden waarom de defensie-uitgaven van een land in een vaste verhouding zouden moeten staan tot het bbp. Het bbp zegt niets over de reële veiligheidsbehoeften van een land. Dat is ook de reden waarom er vijftig jaar lang niet over zo’n norm is gepraat.
Ten tweede bestaat er geen enkele juridisch bindende toezegging

voor zo'n norm. Geen enkele! De zogenaamde NAVO-norm heeft geen enkel wettelijk of verdragsrechtelijk karakter. Ze is niet bindend. Je kunt die norm niet juridisch afdwingen.

De norm is een politieke afspraak, geen juridische verplichting.

En dat is de clou van de hele zaak. Diezelfde politici die vandaag om ter hardst roepen dat ze tegen de Trump-norm van 5 procent zijn, doen niets om die norm tegen te houden.

De Wever, Bouchez, Rousseau – je weet wel, die van de 5-procent-norm is crazy, is collectieve hysterie, is belachelijk – die zeggen vandaag: we kunnen niet anders, het moet, we zouden het liever niet doen, maar het moet, wij bepalen de regels niet. Spijtig, maar ja, er is geen keuze.

Dat is dus allemaal larie en apekool.

Er is wel degelijk een keuze. De NAVO-norm is geen wettelijk bindende afspraak. NAVO-lidstaten blijven soeverein over hun veiligheids- en defensiebeleid.

Soeverein, weet je wel, dat betekent dat ze het zelf kunnen beslissen, dat ze zelf hun eigen koers kunnen varen, ook al zijn ze lid van de alliantie.

Zij kunnen een eigen koers varen, ook binnen de alliantie.

Denemarken, Noorwegen, Spanje – drie leden van de NAVO – hebben de plaatsing van kernwapens op hun grondgebied afgewezen, ondanks druk van de NAVO. Frankrijk, Duitsland en België, drie andere leden van de NAVO, hebben zich actief verzet tegen NAVO-betrokkenheid bij de tweede Golfoorlog, ondanks grote druk van de VS en Groot-Brittannië. En Turkije, nog een NAVO-lid, weigerde Amerikaanse grondtroepen toe te laten voor een noordelijk front.

Voilà: zelfs binnen de NAVO kunnen lidstaten een eigen koers varen, als ze dat willen.

Dat wordt expliciet gezegd in het zogenaamde Harmel Rapport uit 1967, dat aangenomen is door de NAVO. Dat rapport stelt in artikel 7: “Als soevereine Staten zijn de bondgenoten niet verplicht hun beleid ondergeschikt te maken aan de gemeenschappelijke besluitvorming.”

Dat is duidelijk. Niets “verplichte norm”, niets “wij kunnen niet anders”, niets “wij moeten”. Helemaal niet. Landen moeten zelf kiezen wat ze doen, zijn autonoom in wat ze beslissen, ook al zijn ze lid van de NAVO.

Als Rousseau, Bouchez en De Wever écht zouden menen dat ze de 5-procent-norm van Trump crazy, collectieve hysterie, en belachelijk

vinden, dan hebben ze het recht en de plicht om dat standpunt in Den Haag te gaan verdedigen. En niet op voorhand al plat op de buik te gaan liggen. Maar toch doen ze het. Ze zeggen dat ze er tegen zijn maar toch besliste de ministerraad dat België zelf de 5-procent-norm zal verdedigen in Den Haag...

6. DE NAVO GEEFT NU AL WAANZINNIGE BEDRAGEN UIT

Er is nog een ander aspect van de we-kunnen-niet-anders-litanie dat fundamenteel oneerlijk is. Men doet alsof de NAVO-landen arme sukkelaars zijn die amper wat uitgeven aan defensie.

Het tegendeel is waar. De cijfers zijn waanzinnig. Echt waanzinnig.

In 2024 gaven de 32 NAVO-landen samen 1.275 miljard dollar uit aan bewapening.

Als er binnenkort op de NAVO-top van Den Haag beslist wordt dat het voortaan 5 procent zal zijn, dan zullen de NAVO-landen samen geen 1.275 miljard dollar aan bewapening uitgeven per jaar, maar wel 2.758 miljard dollar. Dubbel zoveel dus!

Dat is méér dan wat alle landen ter wereld – dus niet alleen de NAVO maar ook China, Rusland, India, Israël, Japan, Oekraïne, Saudi-Arabië enzovoort – vandaag uitgeven aan bewapening!

Ik herhaal dat even. Als de NAVO-bonzen straks hun goesting krijgen – dat wil eigenlijk zeggen: als Trump zijn goesting krijgt – dan zullen de 32 NAVO-landen binnenkort méér aan defensie uitgeven dan de hele wereld samen vandaag doet.

Vandaag geven de NAVO-landen al twaalf keer zoveel uit als Rusland, en 4,5 keer zoveel als China. Dat is de situatie vóór de verhoging naar 5 procent. Als de NAVO naar 5 procent zou gaan, zouden we niet twaalf keer zoveel uitgeven als Rusland, maar twintig keer zoveel. Dat zal dan “veilig” worden genoemd, maar dan hebben we wel geen sociale zekerheid meer.

7. DE NAVO ALS INSTRUMENT VAN WERELDOVERHEERSING

Officieel zegt de NAVO dat ze internationale geschillen vreedzaam wil oplossen. Maar in de praktijk is het een machine die de militaire

industrie voedt, die sociale zekerheid opoffert voor tanks en raketten, en die onze landen meesleept in een nieuwe koude oorlog tegen China.

Op 4 juni vertelt NAVO-baas Mark Rutte het volgende aan de wereldpers: “De NAVO is de machtigste militaire alliantie in de geschiedenis van de mensheid. Het is zelfs machtiger dan het Romeinse Rijk. En machtiger dan het keizerrijk van Napoleon. We zijn de machtigste defensie-alliantie in de wereldgeschiedenis.”¹²

Dat is wat Mark Rutte zegt. Wow.

De NAVO is de machtigste defensie-alliantie in de wereldgeschiedenis. Net als het Romeinse Rijk. En net als het rijk van Napoleon.

Die voorbeelden zeggen alles. Het Romeinse Rijk was helemaal geen defensie-alliantie. Het Romeinse Rijk was een imperiale macht met een duidelijke logica van verovering, onderwerping en centralisatie. Elke uitbreiding was bedoeld om het centrum - Rome - sterker te maken. Dat is met de NAVO niet anders. Elke versterking van de NAVO dient om het centrum - Washington - sterker te maken.

Ook Napoleon opereerde niet als hoofd van een defensieve coalitie. Integendeel, hij heeft zichzelf als keizer gekroond van een expansief rijk met satellietstaten, economische dictaten en veldtochten tot aan Moskou.

Volgens Rutte is de NAVO machtiger dan het keizerrijk van Napoleon en machtiger dan het hele Romeinse Rijk.

Als dat allemaal waar is met een NAVO die elk jaar 1.275 miljard dollar aan bewapening uitgeeft, waarom moeten we dan meer uitgeven?

Waarom moeten we dan 2.758 miljard dollar uitgeven per jaar, het dubbele? Waarom moeten we dan pensioenstelsels en sociale zekerheidssystemen gaan ontmantelen om aan die 5 procent te geraken?

Inderdaad, Rutte zegt het bijna zelf, omdat de NAVO helemaal géén defensie-alliantie is, maar wel een instrument van wereldoverheersing, net als het Romeinse Rijk.

De NAVO is een oorlogsmachine. Wij zijn haar niets verschuldigd.

Er is geen enkele reden waarom wij onze sociale zekerheid zouden opofferen voor hun oorlog.

Deel II:

De NAVO als agressieve oorlogsmachine

1. HET "KRIJGERSETHOS" HERSTELLEN

Officieel zegt de NAVO over zichzelf dat ze een organisatie is die internationale geschillen met vreedzame middelen zou willen beslechten. Dat is althans wat zij zelf beweren, en zo staat het ook in Artikel 1 van het Atlantisch Verdrag van de NAVO.

Artikel 1 van het Atlantisch Verdrag luidt: “De partijen verbinden zich ertoe om, zoals uiteengezet in het Handvest van de Verenigde Naties, alle internationale geschillen waarin zij mochten worden gewikkeld met vreedzame middelen te beslechten op zodanige wijze dat de internationale vrede en veiligheid en gerechtigheid niet in gevaar worden gebracht, en zich in hun internationale betrekkingen te onthouden van bedreiging met of gebruik van geweld op enige wijze die onverenigbaar is met de doelstellingen van de Verenigde Naties.”

Voilà, één en al vrede, zo lijkt het. Maar dat is de theorie. Vandaag is dat dun laagje vredesdiscours ook in de officiële taal van NAVO-bonzen verdwenen.

Neem bijvoorbeeld de Amerikaanse minister van Defensie, Pete Hegseth. Die verklaarde in Singapore op 31 mei: “President Trump gaf me een heldere missie: vrede bereiken door kracht. Om deze missie te volbrengen, zijn onze allesoverheersende doelstellingen duidelijk

geweest: het krijgersethos herstellen, ons leger heropbouwen en de afschrikking herstellen.”¹³

En Hegseth gaat verder: “We rusten Amerikaanse strijders uit zodat we de sterkste en meest dodelijke gevechtsmacht ter wereld hebben.”¹⁴

“Het krijgersethos herstellen”, “vrede door kracht”, “de afschrikking herstellen”, “de meest dodelijke gevechtsmacht ter wereld”... dat is allemaal mijlenver weg van het oplossen van geschillen met vreedzame middelen, zoals in Artikel 1 staat. Het punt is dat Artikel 1 van de NAVO nooit echt het werkelijke opzet van de NAVO is geweest. De NAVO is altijd een offensieve gevechtsmacht geweest onder controle van de Verenigde Staten.

Ondertussen zingt NAVO-chef Mark Rutte hetzelfde lied: “De geschiedenis heeft ons geleerd dat om de vrede te bewaren, we ons moeten voorbereiden op oorlog. Wensdenken zal ons niet veilig houden. Hoop is geen strategie. De NAVO moet dus een sterkere, eerlijkere en dodelijkere alliantie worden. Een sterkere NAVO betekent veel meer uitgeven aan onze verdediging.”¹⁵

Sterker, dodelijker, meer geld voor wapens. Het is bijna een Orwelliaanse verdraaiing die zegt: Oorlog is Vrede. Wel, oorlog is geen vrede. Oorlog is het tegendeel van vrede.

2. DE NAVO IS NOOIT EEN ALLIANTIE VAN VREDE GEWEEST

Officieel beweert de NAVO dat ze internationale geschillen vreedzaam wil oplossen. Maar in de praktijk is het een machine die de militaire industrie voedt, die sociale zekerheid opoffert voor tanks en raketten, en die onze landen meesleept in een nieuwe koude oorlog tegen China.

Zo is de NAVO ook opgericht na de Tweede Wereldoorlog: als instrument van de koude oorlog.

Toen stonden twee visies tegenover elkaar. Aan de ene kant had je organisaties die stelden: nooit meer oorlog, we moeten een collectieve veiligheid garanderen. Dat betekent: ik ben pas veilig als jij ook veilig bent. Het is veiligheid mét de ander, niet tégen de ander. Vanuit die logica werden de Verenigde Naties opgezet, en nadien ook de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa. Dat is collectieve veiligheid.

Aan de andere kant waren er organisaties die spraken over collectieve defensie. Defensie van de partners van een militaire alliantie. Dat betekent “eigen veiligheid eerst”. Het vereist een tegenstander. Het is een militaire logica, een oorlogslogica. Vanuit die visie werd de NAVO geboren in 1949: twaalf landen die zich aan elkaar smeedden onder leiding van de Verenigde Staten.

De NAVO is geen gemeenschap van democratieën en bestaat ook niet om de democratie te verdedigen. Je moet maar eens kijken naar de stichtende leden. Dat waren vooral koloniale machten zoals het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en België, die de almacht over “hun kolonies” wilden beschermen.

Een fascistische dictatuur is ook nooit een probleem geweest voor NAVO-lidmaatschap. Portugal was een stichtend lid van de NAVO onder de dictatuur van Salazar tot 1974, en de NAVO heeft Salazar en zijn bloedige koloniale oorlogen in Angola en Mozambique door dik en dun gesteund.

Griekenland was NAVO-lid tijdens het zeven jaar durende dictatoriale kolonelsregime. Turkije was NAVO-lid tijdens de pogroms tegen de Griekse bewoners van Istanbul in 1955 en tijdens de militaire coups in 1960, 1971 en 1980.

Neen, de NAVO is geen gemeenschap van democratieën en bestaat ook niet om de democratie te verdedigen.

3. "KEEP THE SOVIET UNION OUT, THE AMERICANS IN AND THE GERMANS DOWN"

De NAVO werd geboren bij de start van de Koude Oorlog. In 1949 ondertekenden 12 landen - België, Canada, Denemarken, Frankrijk, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Portugal, het Verenigd Koninkrijk en de VS - het Noord-Atlantisch Verdrag. Daarmee verenigden ze zich in één militaire alliantie om zich te verdedigen tegen de Sovjet-Unie. Dat was althans de officiële doelstelling.

Na de Tweede Wereldoorlog was Europa volledig verwoest. Communisten waren in veel landen populair door hun deelname aan het verzet tegen het fascisme en door het aandeel van de Sovjet-Unie in de overwinning op nazi-Duitsland. In Frankrijk, Oostenrijk en België

maakten de communisten ook deel uit van de eerste naoorlogse regering. In Frankrijk, Groot-Brittannië en andere Europese landen bestond tegelijk nog een andere vrees: een militaire heropstanding van Duitsland. Zoiets hadden ze namelijk al meegemaakt na de Eerste Wereldoorlog.

De eerste secretaris-generaal van de NAVO, Lord Hastings Lionel Ismay, vatte de strategie van de alliantie kernachtig samen: “Keep the Soviet Union out, the Americans in and the Germans down”.

“*Keep the Soviet Union out*”: de officiële doelstelling. Met verdediging tegen een dreigende invasie had dit weinig te maken. Na de Tweede Wereldoorlog was een Sovjet-invasie onmogelijk. Het land en de industrie lag in puin na de verwoestende bezettingsoorlog van de nazi's, en de Sovjet-Unie telde met 27 miljoen slachtoffers het grootste aantal slachtoffers van de hele wereldoorlog. Het had dus niet met dreiging te maken, maar wel met anti-communisme. De zogenaamde “Sovjet-dreiging” was “een nuttige dreiging” om de bevolking tegen het communisme op te stoken.

“*Keep the Germans down*”: oude imperialistische machten moesten ondergeschikte bondgenoten van de VS blijven, een visie die de VS ook voor heel Eurazië nastreefde, in het bijzonder voor Japan, dat andere fascistische land dat in de tweede wereldoorlog verslagen werd.

“*Keep the Americans in*” was cruciaal voor het vestigen van een *Pax Americana*. Het diende om de Europeanen te bedwingen, de oprichting van een Europees continentaal leger te voorkomen en de Amerikaanse hegemonie in de regio te garanderen.

Vanaf het begin was de alliantie een instrument voor de onderwerping van de leden aan de belangen van de VS. De kern van het verdrag was er een van wederzijdse bijstand, maar het is vrij evident dat de Verenigde Staten bij de stichting van de NAVO niet op zoek waren naar assistentie van de andere alliantiepartners voor collectieve defensie. Dat ging ook niet want de Europese legermachten en economieën waren bijzonder verzwakt na de Tweede Wereldoorlog, en de VS kwamen als grote winnaars uit de oorlog.

Washington streefde iets anders na. De VS wilden via de NAVO de onbetwiste leidende macht worden over de buitenlandse en veiligheidskwesties van de alliantiepartners - een *Pax Americana*. Van bij het begin was de militaire machtsverhouding te ongelijk voor een echt

partnerschap. Het opperbevel van alle NAVO-operaties is trouwens verdragsrechtelijk altijd toegewezen aan een Amerikaanse generaal.

De VS sloot in dezelfde periode gelijkaardige militaire allianties overal in de wereld, steeds met twee doelen: het bedwingen van socialistische, communistische en de-koloniale krachten en het uitoefenen van invloed op regeringen wereldwijd. Hier werd ook de basis gelegd van de 800 militaire basissen die de VS tot op vandaag heeft overal in de wereld, ver van zijn eigen grenzen en vooral dicht bij de Sovjet-Unie en China.

In de feiten had het NAVO-pact drie onofficiële, maar cruciale doelstellingen die het wereldbeeld van de Koude Oorlog vormgaven:

Het voorkomen dat links in West-Europa zou groeien. De VS hebben een bewuste anti-communistische agenda opgezet om de machtige communistische partijen van Frankrijk en Italië te beschadigen, de linkse eenheidsvakbonden die uit de Tweede Wereldoorlog kwamen te splitsen, en de meest rechtse krachten te steunen. Zo werden in Italië, België en Duitsland ook zogenaamde “stay-behind-netwerken” opgericht, bekend onder de naam Gladio, van paramilitairen die paraat stonden om de communisten tegen te houden. Parlementaire onderzoekscommissies in Italië, België en ook Zwitserland hebben later het effectieve bestaan van de stay-behind netwerken bewezen.

Het in bedwang houden en terugdringen van het socialistische blok en het omverwerpen van democratisch verkozen regeringen die als te links werden beschouwd. Zo orkestreerden de VS en Groot-Brittannië een staatsgreep in Iran (1953) om de democratisch verkozen premier Mohammad Mossadegh af te zetten nadat hij de olie-industrie had genationaliseerd.

Het voorkomen dat nationale bevrijdingsbewegingen in Afrika en Azië zouden slagen. Dat bleek onder meer uit de NAVO-steun aan de bloedige koloniale oorlogen van Portugal (in Mozambique en Angola), Frankrijk (in Algerije, 1954-1962), en Groot-Brittannië (in Kenia en Maleisië).

Na de Tweede Wereldoorlog was het duidelijk dat de VS geen dissidentie in de wereld zouden dulden. Van Vietnam tot Indonesië, van Afghanistan tot Congo, van Guatemala tot Brazilië: de koloniale oorlogen en de staatsgrepen eisten tientallen miljoenen levens. Zoals de Britse historicus Eric Hobsbawm schreef, kon het geweld - zowel feitelijk als het dreigen ermee -, “redelijkerwijs worden beschouwd als een Derde Wereldoorlog, zij het een zeer eigenaardige”.

4. DE OORLOGEN VAN DE NAVO

Met de val van de Berlijnse Muur stond de NAVO op een historisch breekpunt. De oorspronkelijke tegenstander was verdwenen, waardoor de officiële bestaansreden van de alliantie in het gedrang kwam. In plaats van zichzelf te ontbinden, koos de NAVO voor een andere strategie.

De zoektocht naar een nieuwe missie werd duidelijk verwoord door de toenmalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Madeleine Albright, in 1997.

“Het gaat erom de verspreiding van nucleaire, chemische en biologische wapens te stoppen”, zei Albright. “Het gaat erom de brandbare combinatie van technologie en terreur te doven, de mogelijkheid - hoe ondenkbaar het ook mag lijken - dat massavernietigingswapens in handen vallen van mensen die geen scrupules hebben om ze te gebruiken. Deze dreiging komt grotendeels uit het Midden-Oosten en Eurazië, dus vooral Europa loopt gevaar.”

Om dat te bereiken waren niet de Verenigde Naties nodig, laat staan het internationaal recht. Neen, dat zou voortaan de taak zijn van een vernieuwde NAVO. Handig, want zo zou de NAVO voortaan ook buiten Europa “moeten” interveniëren “om Europa te beschermen”. “Niet-Artikel 5 operaties” werd dat voortaan genoemd.

Onder de NAVO-vlag en onder de mantel van “humanitaire interventies” en “vredesoperaties” kon voortaan formeel ingegrepen worden buiten het eigen grondgebied (“out-of-area”), wat in het oorspronkelijke verdrag helemaal niet was voorzien. Legers werden omgevormd en gericht op interventiecapaciteit. Zo werd de NAVO helemaal een instrument om het Amerikaanse model van globalisering en neo-liberalisering te beschermen tegen elke mogelijke tegenstander. De NAVO liep voortaan op maat van de grote multinationals van de VS en Europa.

Overlopen we even drie belangrijke out-of-area-oorlogen van de NAVO:

Federale Republiek Joegoslavië (1999): De eerste grote “out-of-area” oorlog van de NAVO werd gevoerd zonder mandaat van de VN-Veiligheidsraad en was dus illegaal onder het internationaal recht. Onder het mom van een “humanitaire interventie” werden 78 dagen lang bombardementen uitgevoerd.

De officiële reden was de weigering van het Servische leiderschap om de akkoorden van Rambouillet te tekenen. Maar die akkoorden gaven de NAVO toelating om 30.000 van zijn troepen te laten opereren in heel Servië. Elke zichzelf respecterende natie zou dat geweigerd hebben.

Zelfs Henry Kissinger zei dat Rambouillet een provocatie was. De operatie ging gepaard met oorlogsmisdaden, zoals het bombarderen van een televisiezender, en het bombarderen van de Chinese ambassade, ziekenhuizen en scholen. Duitse soldaten vochten tegen Belgrado nu al voor de derde keer in de 20^e eeuw. Twaalf Belgische F-16 jachtbommenwerpers namen deel aan de operaties. De toenmalige Duitse bondskanselier Gerhard Schröder gaf later toe dat zijn regering met deze oorlog het internationale recht had geschonden. Tot op vandaag zijn er NAVO-soldaten in de regio gelegerd.

Afghanistan (2001-2021): Na de aanslagen van 11 september 2001 werd voor het eerst Artikel 5 van de NAVO ingeroepen. Paradoxaal genoeg leidde dit tot een twintigjarige oorlog ver buiten het NAVO-grondgebied. De oorlog kostte meer dan 200.000 burgers het leven en eindigde in een fiasco, met de terugkeer van de Taliban - de groep die men oorspronkelijk wilde verdrijven. Ook hier werden oorlogsmisdaden begaan die ongestraft bleven, zoals de Amerikaanse aanval op een ziekenhuis van Artsen zonder Grenzen in Kunduz.

Libië (2011): De NAVO intervenieerde in Libië met een VN-mandaat om de burgerbevolking te beschermen en een no-fly zone in te stellen. België nam deel met zes Belgische F-16's aan de interventie van de NAVO. In de praktijk werd het VN-mandaat misbruikt voor luchtsteun aan de gewapende oppositie voor de omverwerping van het regime van Kadhafi. Dat hebben Pieter De Crem en premier Yves Leterme (CD&V) nadien expliciet moeten toegeven. De interventie leidde niet tot stabiliteit, maar ontketende een verwoestende burgeroorlog en destabielde de hele Sahel-regio tot op vandaag.

5. DE UITBREIDING VAN DE NAVO NAAR HET OOSTEN IN EUROPA

Na de val van het Warschaupact weigerde de NAVO toenadering met Rusland en nam in plaats daarvan voormalige Warschaupactlanden en

Sovjetrepublieken op in de alliantie, waardoor haar militaire grenzen oostwaarts verschoven richting Rusland.

Er was na de Koude Oorlog een opportuniteit voor een nieuwe, gezamenlijke veiligheidsarchitectuur in Europa. In ruil voor de Duitse hereniging werd beloofd dat de NAVO “not one inch eastward” zou uitbreiden.

Maar na de val van de Sovjet-Unie deed de NAVO precies het tegendeel.

In weerwil van de gemaakte beloftes begon de NAVO stapsgewijs oostwaarts op te schuiven. De eerste ronde werd aangekondigd op de top in Madrid (1997), en in 1999 traden de Tsjechische Republiek, Hongarije en Polen formeel toe. De meest significante uitbreiding volgde in 2004, toen Bulgarije, Roemenië, Slowakije, Slovenië en, cruciaal, de voormalige Sovjetrepublieken Estland, Letland en Litouwen lid werden, waarmee de NAVO direct aan de Russische grens kwam te staan. In de daaropvolgende jaren ging de expansie door met de toetreding van Albanië en Kroatië (2009), Montenegro (2017), Noord-Macedonië (2020).

De VS wilden een nieuwe rivaal op het Euraziatische continent verhinderen en zich vestigen als de onbetwiste hegemonie in Europa. De uitbreiding van de NAVO was het instrument bij uitstek om dit te realiseren. De NAVO-uitbreiding naar het oosten moest de uitbreiding van de Europese Unie voorafgaan om de Amerikaanse hegemonie in Oost-Europa te verzekeren. De bombardementen op Joegoslavië in 1999 stuurden een duidelijke boodschap naar Oost-Europese landen: je bent of met ons of tegen ons.

De Amerikaanse regering rekende op grote bestellingen voor de eigen defensie-industrie. Nieuwe leden worden verplicht hun legers te moderniseren naar NAVO-standaarden, wat de facto neerkomt op de aankoop van westers, en vooral Amerikaans, wapentuig. Dat was handig voor de Amerikaanse wapenindustrie. Want die vreesde na de afloop van de Koude Oorlog voor “een vredesdividend”, dat betekent dat er te veel ontwapend zou worden, eenmaal “de dreiging” van de Sovjet-Unie was weggevallen.

Het “US Committee to Enlarge NATO”, voorgezeten door een vice-president van wapenfabrikant Lockheed Martin, spendeerde miljoenen om het Amerikaanse Congres te overtuigen te pleiten voor een verdere NAVO-uitbreiding. Zo’n uitbreiding betekende tegelijkertijd een uitbreiding van de wapenmarkt voor Boeing, Lockheed Martin, McDonnell Douglas, Northrop Grumman, Raytheon en Textron (in die tijd bekend als “de grote zes”, allemaal gevestigd in de Verenigde Staten).

Merkel en Sarkozy blokkeerden in 2008 nog een mogelijke toetreding van Oekraïne en Georgië. Ze vreesden dat dit Rusland onnodig zou provoceren zonder de veiligheid in Europa te verhogen. Maar de VS bleven aandringen en uiteindelijk werd Oekraïne lidmaatschap beloofd, maar zonder concreet tijdpad. Ook dat zegt iets over de machtsverhoudingen binnen de NAVO.

6. DE OMSINGELING VAN CHINA: HET KOOK-DE-KIKKER-PRINCIPE

De NAVO-top in Madrid in 2022 is een nieuw kantelpunt. In het nieuwe “Strategic Concept” wordt China voor het eerst bestempeld als “een strategische concurrent” die “de op regels gebaseerde internationale orde” zou willen ondermijnen. De nieuwe focus heeft weinig te maken met veiligheidsbelangen en defensie van Europa, maar alles met de geopolitieke prioriteiten van de VS en de heroriëntering van de VS naar China sinds de zogenaamde “Pivot to Asia” (de “draai naar Azië”) van Obama in 2009.

De strategie om China in te dammen volgt een dubbel spoor. Enerzijds versterkt de NAVO haar banden met strategische partners zoals Australië, Japan, Zuid-Korea en Nieuw-Zeeland (AP4, oftewel de Asia-Pacific-partners), die nu standaard worden uitgenodigd op NAVO-toppen. De Partnership-programma’s voorzien in een intense samenwerking in een heel aantal militaire domeinen. Ze handelen onder meer over de interoperabiliteit van de troepen en de wapensystemen van de deelnemende landen. Dat is dus de capaciteit om samen te werken in het geval van oorlog of andere vormen van conflict.

Anderzijds bouwt de VS zelf, parallel aan de NAVO, een web van bilaterale en plurilaterale militaire allianties. De meest bekende zijn AUKUS (met het VK en Australië voor de bouw van duikboten met nucleaire capaciteit); de Five Eyes (een netwerk van inlichtingendiensten verbonden door geheime overeenkomsten, bestaande uit Australië, Nieuw-Zeeland, Canada, het VK en de VS, dat intelligentie deelt met de NAVO én met Israël); de Quad (met Japan, Australië en de India); en de Japan-Zuid-Korea-VS-alliantie (JAKUS).

Al deze allianties zijn specifiek gericht tegen China. Ondertussen ontplooit de NAVO ook steeds meer oorlogsschepen in de regio voor patrouilles en oefeningen. Je kan het bestempelen als “kanonbootdiplomatie”.

Nieuw is deze aanpak niet. De NAVO-uitbreiding tot aan de grenzen van Rusland verliep volgens hetzelfde “kook-de-kikker-principe”. Je moet de temperatuur niet ineens verhogen, maar beetje bij beetje, zodat de kikker niet voelt dat hij langzaam gekookt wordt. Zo schoof de NAVO stap voor stap op richting Oost-Europa. Zo gaat het nu ook in Azië. Om China in bedwang te houden haalt de NAVO één voor één de banden aan met landen rond China.

De uitbreiding van de NAVO in Azië lijkt alarmerend op die in Oost-Europa, waarbij vooral Japan en Zuid-Korea in de frontlinie staan tegen China, zoals Polen, de Baltische staten en Duitsland tegen Rusland. De VS beschikken ondertussen over dertien militaire basissen in Japan en zeven militaire basissen in Zuid-Korea.

Opnieuw worden de veiligheidsbelangen van een grootmacht genegeerd, in het bijzonder wat betreft “de rode lijn” die China zelf aangeeft: de kwestie Taiwan. Door Taiwan te bewapenen en te behandelen als een “major non-Nato ally”, volgen de Verenigde Staten een provocerend beleid dat het risico op een conflict, met Taiwan als “het Oekraïne van Azië”, aanzienlijk vergroot. Washington heeft ook militaire troepen gestuurd naar de Taiwanese eilanden Kinmen en Pengu die binnen het zicht liggen van het Chinese vasteland. Dat kan de escalatie enkel doen toenemen.

Nodeloos te zeggen dat de VS zelf zoiets nooit zou dulden aan hun eigen grenzen of wateren. Washington roept rond dat de omsingeling van China gebeurt om een militaire dreiging te voorkomen.

Maar het zijn wel de VS die 450 militaire basissen hebben in de regio, van Japan tot Australië. De echte dreiging die China vormt voor de elite in de VS is niet zozeer militair, maar het feit dat het land de VS-dominantie economisch uitdaagt.

Slotwoord

Ondertussen is voor veel volkeren in de wereld zonneklaar: de NAVO is geen defensieve alliantie die zich inzet voor vrede, maar een oorlogsmachine om het Amerikaanse wereldmachtbeleid te bestendigen. Een oorlogsmachine die onze landen meesleept in kostbare en destructieve conflicten.

Het aandringen op een “Trump-norm” van 5% van het bbp voor defensie-uitgaven is een flagrante misleiding, ontworpen om het Amerikaanse militair-industriële complex te voeden en de VS in staat te stellen hun geopolitieke confrontatie met China te intensiveren.

Deze absurde eis, die *geen* juridische verplichting is, dreigt onze sociale zekerheidsstelsels te ontmantelen en onze pensioenen, zorg en kinderbijslag weg te vegen. Dit terwijl de NAVO nu al gigantische militaire budgetten beheert en zelfs vóór deze verhoging al twaalf keer meer uitgeeft dan Rusland en 4,5 keer meer dan China.

We worden bedrogen. De geschiedenis leert ons dat de NAVO consequent als een agressieve macht heeft geopereerd, van het steunen van dictaturen en koloniale oorlogen tot het uitvoeren van illegale “out-of-area” interventies die regio’s destabiliseren en talloze levens eisen. Haar expansionistisch beleid, met name naar Oost-Europa en nu de omsingeling van China, provoceert spanningen en vergroot het risico op wereldwijde conflicten, die alleen de wapenindustrie en de geopolitieke agenda van de VS ten goede komt.

De veiligheid van onze burgers ligt niet in een escalerende wapenwedloop of blinde onderwerping aan buitenlandse belangen, maar in investeringen in onze gemeenschappen, de versterking van onze sociale vangnetten en het nastreven van oprechte vrede door diplomatie en samenwerking.

Laten we ervoor zorgen dat onze toekomst wordt gebouwd op sociale zekerheid, niet op oorlog. Wij zijn deze oorlogsmachine niets verschuldigd.

- 1 Nato, Building a better NATO, Speech by NATO Secretary General Mark Rutte at Chatham House - London, United Kingdom, 09 June 2025
www.nato.int/cps/en/natohq/opinions_235867.htm
- 2 Ibidem
- 3 Remarks: Donald Trump Signs Executive Orders in the Oval Office - January 23, 2025.
www.youtube.com/watch?v=oWaB3oyb8hA
- 4 LIVE: Secretary of Defense Pete Hegseth speaks at the Shangri-La Dialogue 2025 in Singapore. May 30, 2025 www.youtube.com/watch?v=3HIFjQcLaPI
- 5 "Building a better NATO" | NATO Secretary General speech at Chatham House, 9 JUN 2025. www.youtube.com/watch?v=IYiE82ufdHM
- 6 Ibidem
- 7 Ibidem
- 8 Under Secretary of Defense Elbridge Colby (@USDPColby) on X 28 mei 2025,
<https://x.com/USDPColby/status/1927724378113901043>
- 9 Under Secretary of Defense Elbridge Colby (@USDPColby) on X 31 mei 2025,
<https://x.com/USDPColby/status/1928652595930747038>
- 10 VRT, De Afspraak op Vrijdag, 6 juni 2025
- 11 Villa Politica, Plenaire zitting van het Federaal Parlement. 12 juni 2025
www.vrt.be/vrtmax/a-z/villa-politica/2025/villa-politica-d20250612-a39-villa-politica/
- 12 <https://x.com/HatsOfff/status/1930264229610664215>
- 13 LIVE: Secretary of Defense Pete Hegseth speaks at the Shangri-La Dialogue 2025 in Singapore. May 30, 2025 www.youtube.com/watch?v=3HIFjQcLaPI
- 14 Ibidem
- 15 "Building a better NATO" | NATO Secretary General speech at Chatham House, 9 JUN 2025. www.youtube.com/watch?v=IYiE82ufdHM

**facebook.com/
LavaTijdschrift**

**instagram.com/
Lava_Tijdschrift**

**x.com/
LavaMediaBe**

**bluesky
lavamediabe.bsky.social**

www.lavamedia.be

Verantwoordelijke uitgever: Lava Media VZW
Rue Vandenboogaerde 19 B4, 1080 Molenbeek-Saint-Jean

De wereld kantelt.

Alles verandert snel en het kan alle kanten opgaan. Wij hebben een nieuwe samenleving nodig, waar de mens centraal staat, niet de hebzucht.

In de **nieuwe podcast Kantelpunt** neemt Peter Mertens één keer per maand de tijd om dieper te graven en achter de schermen van de macht te kijken.

Luister hier
en abonneer
je gratis
←

**KANTEL
PUNT**

**MET
PETER
MERTENS**

FAKTO
PODCAST

